

I

(Állásfoglalások, ajánlások és vélemények)

VÉLEMÉNYEK

EURÓPAI GAZDASÁGI ÉS SZOCIÁLIS BIZOTTSÁG

AZ EGSZB 544. PLENÁRIS ÜLÉSE, 2019.6.19. – 2019.6.20.

Az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleménye A szociális gazdaság vállalkozásai számára megfelelő európai jogi keret kialakítása felé

(saját kezdeményezésű vélemény)

(2019/C 282/01)

Előadó: **Alain COHEUR**

Közgyűlési határozat:	2018.7.12.
Jogalap:	az eljárási szabályzat 32. cikkének (2) bekezdése saját kezdeményezésű vélemény
Illetékes szerv:	„Egységes piac, termelés és fogyasztás” szekció
Elfogadás a szekcióülésen:	2019.5.28.
Elfogadás a plenáris ülésen:	2019.6.19.
Plenáris ülés száma:	544.
A szavazás eredménye: (mellette/ellene/tartózkodott)	159/0/1

1. Következtetések és ajánlások

1.1. Napjainkban, amikor az európai integráció új lendületet keres, a vállalkozási formák sokszínűségének előmozdítása a munkahelyteremtés, az innováció és társadalmi kohézió, valamint a versenyképesség egyik összetevője. Az uniós jog az egységes piacon jelen lévő vállalkozási formák egyszerűsítő szemléletén alapul, oly módon, hogy a szociális gazdaság vállalkozásai sem profitorientált tőkevállalkozásnak, sem nonprofit (gazdaságilag nem érdekelt) szervezetnek nem minősülnek.

1.2. A szociális gazdaság vállalkozásait és szervezeteit olyan közös jellemzők, értékek és elvek szerint vezetik, mint például az ember és a tevékenységi kör tőkével szembeni elsőbbsége, az önkéntes és nyitott tagság és a demokratikus irányítás. Ezen vállalkozások és szervezetek célja nem az, hogy rövid távon maximalizálják a nyereségüket, hanem hogy hosszú távon gondoskodjanak életképességükről. A nyereséget újra befektetik munkahelyek teremtésébe vagy fenntartásába, a tevékenységi körükbe tartozó tevékenységek fejlesztésébe, vagy közösen elosztják a tagok személyes hozzájárulása alapján.

1.3. Az uniós jog nem ismeri el a szociális gazdaság alapvető jellemzőit, például a nyereséghez való eltérő hozzáállást. Az EUMSZ 54. cikkét úgy értelmezik, mint amelyik szembeállítja a gazdaságilag nem érdekelt szervezeteket (nonprofit) és a fizetés ellenében gazdasági tevékenységet folytató vállalkozásokat. Ez utóbbi kategória tehát magában foglal minden nyereséget termelő vállalkozást – attól függetlenül, hogy az szétosztja-e a nyereséget, vagy sem –, nem tesz különbséget a különféle vállalkozások között, és jogi formájukat nem veszi figyelembe.

1.4. Az Európai Unió Bíróságának (EUB) ítélkezési gyakorlata és az Európai Bizottság döntéshozatali gyakorlata nem mutat elegendő érdeklődést azok iránt a vállalkozások iránt, amelyeket az egyes országok nemzeti jogában „nonprofit” vállalkozásoknak neveznek, vagy amelyek, ettől az elnevezéstől függetlenül, a tulajdon, irányítás és a nyereség felhasználásának szempontjából olyan kritériumokon nyugszanak, amelyek nagyban megkülönböztetik őket a kapitalista profitorientált vállalkozásoktól, nevezetesen a finanszírozási forrásokhoz való hozzáférésük tekintetében. Ezen túlmenően, a valamennyi vállalkozási formában rejlő potenciál kibontakoztatásának szükségessége és az EU különféle vállalkozási formák tekintetében tanúsított semlegességének elve meg kellene, hogy akadályozzák, hogy egyetlen vállalkozási modell terjedjen el.

1.5. Ezért az EGSZB:

- javasolja egy olyan jogi keret bevezetését az uniós jogba, amely alkalmas a szociális gazdaság vállalkozásainak jobb elismerésére. Ez a keret egy új fogalmon, a korlátozott nyereség fogalmán alapulna, amely mindazokat a vállalkozásokat jellemezné, amelyek várhatóan szert tesznek nyereségre, ám céljuk nem az, hogy a nyereséget felosszák a tulajdonosaik között, hiszen céljuk szolidáris természetű vagy közérdekű,
- kéri az Európai Bizottságot, hogy indítson el egy tanulmányt a korlátozott nyereség fogalmának és az ez alapján működő vállalkozási modelleknek a tanulmányozására. Ez a tanulmány lehetővé tenné az érintett vállalkozások versenyképességének megőrzésével összhangban álló jogi, pénzügyi és adóügyi keretekre vonatkozó szükségletek meghatározását, valamint adott esetben helyes gyakorlatok megfogalmazását,
- kéri az Európai Bizottságot, hogy folytassa kommunikációs erőfeszítéseit a szövetkezeteknek nyújtott állami támogatásnak minősítés tekintetében azáltal, hogy a megfelelő rendelkezéseket kiterjeszti a szociális gazdaság vállalkozásaira,
- továbbá felkéri az Európai Bizottságot, hogy készítsen értelmző közleményt az EUMSZ 54. cikkéről, valamint a versenyjogról szóló szerződés cikkeiről annak érdekében, hogy egyértelműsítse a nonprofit fogalmát az uniós jogban,
- végezetül úgy véli, hogy a 26. számú, az általános gazdasági érdekű szolgáltatásokról szóló jegyzőkönyv mintájára csatolni kellene az EUMSZ-hez egy jegyzőkönyvet a vállalkozási formák sokféleségéről, valamint kéri a tagállamokat, hogy illesszék bele ezt a felülvizsgálatot a jövőbeli reformok menetrendjébe.

2. **Általános megjegyzések**

2.1. *A szociális gazdaság politikai elismerése*

2.1.1. A szociális gazdaság egyre fontosabb helyet foglal el a gazdaságban és az EU minden részén. A szociális gazdaság 2,8 millió különböző formájú vállalkozást és szervezetet – többek között szövetkezeteket, biztosító egyesületeket, szociális vállalkozásokat, egyesületeket vagy alapítványokat – jelent, amelyek gazdasági tevékenységet végeznek, az EU GDP-jének 8 %-át teszik ki, és 13,6 millió munkavállalót, vagyis az Európában dolgozó alkalmazottak 6 %-át foglalkoztatják. A mikro-, kis- és középvállalkozásoktól kezdve a szociális gazdaság nagy csoportjaiig ezek a vállalkozások valamennyi ágazatban tevékenykednek. Súlyánál és tevékenységének sokféleségénél fogva a szociális gazdaság nagy jelentőséggel bír egy tartós, innovatív, társadalmilag inkluzív és környezetbarát európai gazdasági növekedésre nézve.

2.1.2. A szociális gazdaság politikai elismerése még várat magára. Némi előrelépés történt már, ezt bizonyítja az európai szociális gazdaságról szóló luxemburgi nyilatkozat („Ütemterv a szociális vállalkozások átfogóbb gazdasági környezetének kialakítására”), az EPSCO Tanács következtetései az „európai gazdasági és társadalmi fejlődés alapvető tényezőjének számító szociális gazdaság előmozdításáról”, amelyeket a 28 tagállam egyhangúlag jóváhagyott – ez az első ilyen eset –, az Európai Bizottság szociális gazdasággal és szociális vállalkozásokkal foglalkozó szakértői csoportjának (GECES) megújítása 2018-ban és az Európai Parlament Európai Bizottsághoz intézett kérése, hogy az biztosítsa a szociális gazdaság jellemzőinek figyelembevételét az európai politikák kidolgozásakor.

2.1.3. Az EGSZB több alkalommal szolt a szociális gazdaság elismerésének fontosságáról, annak szükségességéről, hogy az uniós szabályozásban ténylegesen vegyék figyelembe a vállalkozások formáinak sokféleségét, valamint hogy állítsanak fel egy, a szociális gazdaságra vonatkozó külön cselekvési tervet.

2.1.4. A szociális jogok európai pillére nem lehet hatékony a szociális gazdaság vállalkozásainak részvétele nélkül. Ezért konkrétan gondoskodni kell arról, hogy ezek a vállalkozások részt vegyenek az EU gazdasági és társadalmi fejlődésében. Míg a válságos időszakokban nagyobb ellenállóképességről tesznek tanúbizonyságot és társadalmi kiegyenlítő tényezőként szolgálnak, a mindennapokban fenntartják, valamint elősegítik a társadalmi kohéziót, és a társadalmi innováció kiindulópontjaként szolgálnak. Ezentúl számos szociális vállalkozás – elsősorban működési elvei, továbbá a tevékenységei által – teljesíti a pillérben rejlő célkitűzéseket: ezek a vállalkozások természetüknél fogva olyan célokat teljesítenek, mint a biztonságos és rugalmas foglalkoztatás előmozdítása, a szociális párbeszéd és a munkavállalói részvétel, biztonságos, egészséges és megfelelően kialakított munkakörnyezet megteremtése, vagy innovatív válaszokat nyújtanak egyes alapvető szociális szükségletekre.

2.2. *A jogi elismerés hiánya – a vállalkozási formák bináris és egyszerűsítő szemlélete.*

2.2.1. A szociális gazdaság vállalkozásait nagyon kevésbé ismerik el az uniós jogban. A múltban történtek próbálkozásai az európai szövetkezetek, biztosító egyesületek, egyesületek és alapítványok felemelkedésének elősegítésére. Ezek közül egyedül az európai szövetkezetekről szóló rendelettervezet zárult eredménnyel.

2.2.2. Úgy tűnik, hogy jelenleg a kategóriánkénti, alapszabályra összpontosító megközelítés helyett két másik megközelítés jellemző:

- egyrészt a szociális vállalkozások fogalmának előmozdítása európai szinten, valamint több pénzügyi eszköz megteremtése finanszírozási szükségleteik kielégítésére,
- másrészt az Európai Bizottság nem kötelező érvényű ajánlásai, amelyek arra ösztönzik az államokat, nevezetesen azokat, amelyek még nem rendelkeznek nemzeti szintű jogi kerettel, hogy ők maguk támogassák területükön a szociális gazdaság vállalkozásait.

2.2.3. Még akkor is, ha egyébként az Európai Parlament, a Tanács és az Európai Bizottság bejelentik, hogy a szociális gazdaság egészének fejlődését remélik, ezek a különféle cselekvési módok a szociális vállalkozásokra lettek kialakítva, és nem szólnak a szociális gazdaság valamennyi vállalkozásához; ugyanígy fennáll a veszélye, hogy ezek a lépések a szociális vállalkozás szűk értelmezését javasolják, amelyben az a szociális természetű tevékenységekbe van beskatulázva.

2.2.4. Főképpen, a hatályos szövegek, valamint a nemrégiben született javaslatok következtében egy lényeges pont háttérbe szorult: az Európai Unió jogrendszerének egésze bináris, vagyis a gazdasági szereplőkre nézve egyszerűsítő koncepcióra épül.

2.2.5. Ez a Római Szerződés óta rögzített dichotómia ma az EUMSZ jelenleg 54. – a letelepedés szabadságáról szóló – cikkében szerepel. E szerint a szöveg szerint az uniós jog kétféle szervezetet ismer el: a nonprofit szervezeteket – ide kizárólag a gazdasági érdekekhez nem fűződő tevékenységet végző szervezetek tartoznak –, másrészt pedig azokat a vállalkozásokat, amelyek között elsősorban a kereskedelmi és polgári jogi társaságok találhatók, és amelyek közé a szövetkezeteket is sorolják.

2.2.6. Függetlenül attól, hogy szövetkezetekről, biztosító egyesületekről, szociális vállalkozásokról vagy egyesületekről van szó, minden olyan vállalkozást, amely gazdaságilag életképes tevékenységet végez, és adott esetben többlet kigazdálkodására is képes, a kapitalista, profitorientált vállalkozások közé sorolnak. Pedig a szociális gazdaság vállalkozásai nem a tőke maximalizálására vagy megtérülésének biztosítására törekednek, hanem társadalmi céljuk van.

2.2.7. A versenyjogban sem veszik eléggé figyelembe a szociális gazdaság vállalkozásainak sajátosságait, ez abban nyilvánul meg, hogy a többi vállalkozás közé sorolják őket, mint olyan szervezeteket, amelyek egy piacon gazdasági tevékenységet folytatnak, jogállásuktól és finanszírozási módjuktól függetlenül. A szociális vállalkozások jogi természete, célkitűzései, és az ebből adódó gazdasági és pénzügyi sajátos megkötöttségei iránti közömbösséget olykor megerősítik azok az ítélkezési gyakorlatok és jogelméletek, amelyek rendszeresen azt az elgondolást közvetítik, hogy a tipikus piaci szereplő az a vállalkozás, amelyik a nyereség maximalizálása vagy a befektetett tőke megtérülése érdekében profitorientált célra törekszik.

2.2.8. A profitorientált kapitalista vállalkozási modell mindenütt jelen van az európai szabályozásban. Így annak ellenére, hogy az EU-tagállamok területén ezen struktúrák jelenléte előnyös a közérdek számára, valamint hacsak nem kerül sor általános gazdasági érdekű szolgáltatások beazonosítására, sem a társasági jog, sem a közbeszerzési jog, sem az adójog nem különbözteti meg a szociális gazdaság vállalkozásait az egyéb vállalkozási formáktól.

2.2.9. Valódi politikai elismerés tehát már nem lehetséges az EUMSZ-ban rögzített jogi elismerés nélkül, amely szükségszerűen a kezdetekre visszanyúló, alapvető fogalomzavar feloldásával valósulna meg.

2.2.10. Az uniós jog a tagállamok tulajdoni rendjére vonatkozóan a semlegesség elvét vallja magáénak.

Ez azt jelenti, hogy a vállalkozások tulajdonjoga nem tartozik az EU hatáskörébe, valamint, hogy az EU szabályai nem vezethetnek a tulajdoni rend megsabálásához.

2.2.11. Ugyanígy az uniós jog nincs kihatással a vállalkozások azon döntésére, amely során azok egy kapitalista típusú, profitorientált szerkezetet választanak – ahol a hatalom a birtokolt részvények számától és a társasági részesedés mértékétől függ –, vagy egy, a szociális gazdasághoz tartozó szerkezetet, amely a hatalmat nem a tőke alapján, hanem az emberek alapján osztja szét, és amelyben a többlet újraelosztása szigorúan korlátozva van, sőt, adott esetben egyáltalán nem kerül rá sor, amikor azt teljes egészében újra befektetik a tevékenységi körükbe.

2.2.12. Ugyanakkor amikor a semlegesség a gazdaság teljes szegmenseinek el nem ismeréséhez, és ahhoz vezet, hogy a vállalkozások egy bizonyos típusa modellé, vagy referenciává válik a jog kialakításakor, akkor ez az elv nem rendeltetésének megfelelően van alkalmazva.

2.2.13. Az EGSZB egyik, a vállalkozási formák sokféleségéről szóló saját kezdeményezésű véleménye már 2009-ben megállapította, hogy fontos a gazdasági sokféleség hirdetése az EU-ban.

2.2.14. Felül kell vizsgálni az uniós jogrend egészét, hogy jobban megértsük azoknak a közérdekű feladatot ellátó vállalkozásoknak a szerepét és sajátos működési módját, amelyek esetében a tevékenységük által termelt bevétel felhasználása szigorúan egybeesik a társadalmi célkitűzésük elérésével.

2.2.15. Az egyik fejlődési út tehát abban állna, hogy a profitorientált vállalkozások és a gazdaságilag nem érdekelt szervezetek mellett a szociális gazdaság vállalkozásait a gazdasági szereplők harmadik kategóriájaként ismertessük el, amelyek esetében a nyereség szándékosan korlátozva van azáltal, hogy más célok elérése nagyobb hangsúlyt kap.

3. Részletes megjegyzések

3.1. *A korlátozott nyereség: a szociális gazdaság vállalkozásainak közös jellemzője*

3.1.1. A korlátozott nyereség fogalmának bevezetésével hangsúlyozni lehetne a szociális gazdaság vállalkozásai és a kapitalista típusú vállalkozások közötti alapvető különbséget. Az, hogy egy szervezet korlátozott nyereségű azt jelenti, hogy a nyereség az itt folytatott tevékenység eszköze, nem pedig célja.

3.1.2. Először is, az elismert tény, hogy a tevékenységnek gazdaságilag életképesnek kell lennie, azaz nem szabad, hogy a szervezetnek az egyensúlyban maradáshoz támogatásokra vagy adományokra legyen szüksége.

3.1.3. Másodsorban, ha a tevékenység többletet eredményez, ezeket – szerkezettől függően – a tartalékokra vagy a tevékenységre kell fordítani, annak érdekében, hogy a beruházás által biztosítva legyen a vállalkozás tevékenységének fennmaradása és fejlődése. Elképzelhető például, hogy a szövetkezetek a többlet egy részét szétosztják a tagjaik között osztalék vagy kamat formájában, de a többletnek csak egy korlátozott része osztható, és elvben ez a tagok által végrehajtott tranzakcióktól és nem a tőkében való részesedésüktől függ.

3.1.4. Harmadsorban, a nyereség nem lehet a tevékenység egyetlen célja. A szociális gazdaság vállalkozásainak tevékenysége más célra törekszik, mint a befektetett tőke jövedelmezőségének biztosítása vagy a nyereség maximalizálása. Ezek a célkitűzések a tagok érdekét vagy a közérdeket szolgálják, amellett, hogy sokszor más – társadalmi, területi vagy környezetvédelmi kohézióval kapcsolatos – célkitűzéseket is tartalmazhatnak.

3.1.5. A vállalkozás céljához szervesen kapcsolódó működési és ügyvezetési korlátokat az alapszabály rögzíti. Ugyanakkor az uniós jognak is el kell ismernie azon szereplők létezését, amelyek ezeket a speciális vállalkozási formákat választják, és lehetővé kell tennie fejlődésüket a belső piacon.

3.1.6. A korlátozott nyereség fogalmának használata lehetővé teszi:

- a) annak megakadályozását, hogy a szociális gazdaság elismerését egyedül a szociális vállalkozásokra korlátozzuk, vagyis azokra, amelyek válogatott szociális tevékenységeket végeznek, holott a szociális gazdaság vállalkozásai ágazattól függetlenül gazdasági, társadalmi és területi igényeket elégítenek ki. A felszabaduló többletből elsősorban a szövetkezetek és biztosító egyesületek tagjai, valamint a szolgáltatásnyújtó egyesületek helyi felhasználói profitálnak. A többlet soha nem szolgál fedezeti alapok vagy a világ bármely pontján élő beruházók díjazására;
- b) a vállalkozási formák terén a nemzeti sokszínűség tiszteletben tartásának biztosítását a szubszidiaritás elvének tiszteletben tartása mellett.

3.2. *Transzverzális alkalmazások*

A korlátozott nyereség fogalmának meg kell jelennie az EU különböző politikáiban:

3.2.1. *A letelepedés szabadsága*

3.2.1.1. A letelepedés szabadságát illetően egy első, fogalmazásbeli változtatás lehetővé tenné, hogy hivatalosan elismerjék a korlátozott nyereségű vállalkozások létezését.

3.2.1.2. Így az EUMSZ 54. cikke és a letelepedés szabadsága a polgári vagy kereskedelmi jog hatálya alá tartozó vállalkozásokra vonatkozhatnának, beleértve a szövetkezeteket és a közjog vagy magánjog hatálya alá tartozó más jogi személyeket attól függetlenül, hogy ezek profitorientáltak vagy korlátozott nyereségűek.

3.2.1.3. A letelepedés szabadsága valódi kihívást jelent a szociális gazdaság vállalkozásainak egyes formái számára. Mivel a jogállások tagállamonként jelentősen eltérnek egymástól, ezen jog gyakorlása a leggyakrabban arra kényszeríti a vállalkozásokat, hogy a letelepedés szerinti tagállamban olyan alapszabályt fogadjanak el, amely nem egyezik az eredeti tagállam által meghatározott működési szabályokkal. Ugyanis az európai társaságnak a szociális gazdaság vállalkozásai esetében nem létezik megfelelője. A szociális gazdaság vállalkozásainak minimális módon való elismerése – nevezetesen az EUMSZ 54. cikkéről szóló értelmező közlemény által – lehetővé tenné, hogy előrelépés történjen e vállalkozások sajátosságainak az uniós jogban való figyelembevételének ügyében, valamint, hogy elkezdődjön az arról való gondolkodás, hogy milyen válaszokat lehetne adni a letelepedés problémájára, például megerősített együttműködések révén.

3.2.1.4. Ez egy olyan átfogóbb folyamat első lépése lenne, amely európai szinten tudatosítaná és kísérné végig a szociális gazdaság fejlődését. Mind az EU-nak, mind pedig a tagállamoknak részt kell venniük ebben a folyamatban, ez utóbbiakat ösztönözni kell, hogy hozzájáruljanak a szociális gazdaság olyan nemzeti kereteihez, amelyek képesek a korlátozott nyereségű vállalkozások rugalmas szerkezeinek befogadására.

3.2.2. Versenyjog

3.2.2.1. A korlátozott nyereség fogalmát a versenyjogban is alkalmazni kellene az EUMSZ 106. cikke (2) bekezdése és az ezt kiegészítő vagy magyarázó szövegek értelmében az általános gazdasági érdekű szolgáltatásokra vonatkozó szabályok sérelme nélkül.

3.2.2.2. Még ha a versenyszabályok alkalmazási területének meghatározása nem is ír elő más kritériumot, mint a piacon végzett gazdasági tevékenység gyakorlását, a szabályok alkalmazásakor kiigazításokra kerülhetne sor annak érdekében, hogy a szociális vállalkozások egyes sajátosságait figyelembe vegyék.

3.2.2.3. Így az állami támogatások dolgában az Európai Unió Bírósága elismerte a szövetkezeteknek a profitorientált szervezetekhez viszonyított sajátos helyzetét azon kényszerek tekintetében, amelyek a tevékenységük finanszírozásához való hozzáférés kapcsán rájuk nehezednek. Egy bírósági határozat leszögezte, hogy a szövetkezetek számára előnyös adóintézkedést nem lehet a szövetkezetek számára szelektív előnyt biztosító intézkedésnek tekinteni, mivel a szövetkezetek és a tőkeársaságok helyzetét nem lehet összehasonlítani.

A Bíróság a következőkkel indokolja érvelését: a szövetkezetek az ellenőrzés tekintetében sajátosságokkal bírnak, tagjaikkal nem kizárólag kereskedelmi kapcsolatban vannak, és mindenekelőtt, csekély hozzáférésük van a tőkepiacra, valamint, a fejlődésük biztosításához nagy szükségük van saját tőkéjükre és hitelekre.

3.2.2.4. Az állami támogatás fogalmáról szóló közleményében az Európai Bizottság tudomásul vette az Európai Unió Bíróságának a szövetkezetekkel kapcsolatos álláspontját. Rámutat, hogy a szövetkezetekre vonatkozó kedvezőbb adóügyi megítélés lehet, hogy nem minősül állami támogatásnak.

3.2.3. A szolgáltatásnyújtás és a közbeszerzés szabadsága

3.2.3.1. Az Európai Bizottság úgy találta, hogy külön figyelmet kell fordítani a szociális gazdaság vállalkozásainak közbeszerzésekhez való hozzáféréseire, ami arra hívja fel a figyelmet, hogy egyesek nehezen tudnak részt venni az ajánlati felhívásokban.

3.2.3.2. A fenntartott szerződés eshetősége eleve kizárt. Ugyanakkor létezik egy általános kivétel ez alól azon gazdasági szereplők esetében, amelyek fő célja a fogyatékosággal élő személyek vagy a hátrányos helyzetűek társadalmi és munkaerőpiaci integrációja. Ezenkívül a 2014/24 rendelet lehetőséget biztosít a tagállamok számára, hogy egészségügyi, szociális és kulturális szolgáltatási szerződéseket fenntartsanak olyan korlátozott nyereségű társaságok részére, amelyek betöltnek néhány másik, működésre vonatkozó kritériumot.

3.2.3.3. Ugyanakkor megjegyzendő, hogy amikor a vállalkozásoknak ajánlati felhívásokra kell válaszolniuk, azaz a vállalkozásokat a liberális és magánmodellből kiindulva versenyeztetik – akkor az a korlátozott nyereségű vállalkozások számára sokszor nem teremt kényelmes versenyhelyzetet. Megint csak, sok esetben előfordul kis méretű, vagy a beruházások finanszírozási forrásaihoz való nehezebb hozzáférésük a tevékenység típusától függetlenül versenyhátrányt jelenthet. A szerződések részekre osztásánál és a gazdaságilag legelőnyösebb ajánlatra vonatkozó odaítélési szempontoknál figyelembe kellene venni ezt a helyzetkülönbséget.

3.2.4. Adóügyek

3.2.4.1. Az adózás tekintetében az Európai Bizottság 2013-ban elismerte, hogy egy kedvező adózási keret jutalmazza a szociális vállalkozások társadalmi hatását. Megbeszéléseket kellene kezdeni egy olyan kedvező adózási keret megtalálásának érdekében, amely nagyobb mértékben jutalmazza a vállalkozások összességének társadalmi, környezeti és területi kohéziót illető társadalmi hatását.

Kelt Brüsszelben, 2019. június 19-én.

*az Európai
Gazdasági és Szociális Bizottság elnöke*
Luca JAHIER
